

Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4a:

- 1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności;
- 2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa;
- 3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania.

Z kolei § 1a powołanego przepisu stanowi, że jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Nadto zgodnie z § 2, Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może również orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

Natomiast w razie nieuwzględnienia skargi w całości albo w części sąd oddala skargę odpowiednio w całości lub w części (art. 151 p.p.s.a.)

Dla dopuszczalności skargi na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, ani wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa.

W sprawach dostępu do informacji publicznej zakres przedmiotowy wyznacza pojęcie informacji publicznej (art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 902 - dalej jako "u.d.i.p."), zaś zakres podmiotowy - wykonywanie zadań publicznych przez adresata wniosku (art. 4 ust. 1 tej ustawy). Rzeczą organu, do którego wpływa wniosek o udostępnienie informacji publicznej, jest załatwienie go w przepisany sposób, czyli udostępnienie informacji, jeśli ją wytworzył bądź jest w jej posiadaniu, albo odmowa lub umorzenie postępowania z przyczyn uregulowanych ustawą, albo wreszcie poinformowanie, że żądane dane nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu ustawy.

W przypadku złożenia skargi na bezczynność w zakresie udostępnienia informacji publicznej obowiązkiem sądu jest zbadanie, czy sprawa mieści się w

zakresie podmiotowym i przedmiotowym u.d.i.p. Stwierdzenie, że podmiot, do którego zwrócił się wnioskodawca, był zobowiązany do udzielenia informacji publicznej oraz że żądana informacja miała charakter informacji publicznej w rozumieniu przepisów u.d.i.p., pozwala na dokonanie oceny, czy w konkretnej sprawie można skutecznie zarzucić wskazanemu podmiotowi bezczynność w zakresie realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Skuteczne złożenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej inicjuje postępowanie, w ramach którego organ zobowiązany jest w pierwszej kolejności ocenić charakter żądanej informacji pod kątem uznania jej za informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., a następnie, w razie uznania żądanej informacji za publiczną, informację tę udostępnić bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 1 u.d.i.p. - z zastrzeżeniem art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 2) lub w tym terminie wydać, na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., decyzję o odmowie jej udostępnienia, bądź też poinformować wnioskodawcę, że informacji takiej nie posiada, względnie - w razie uznania, że żądana informacja nie spełnia kryteriów informacji publicznej lub że jest ona dostępna w innym trybie (art. 1 ust. 2), powiadomić wnioskodawcę, że w przypadku jego żądania przepisy u.d.i.p. nie znajdują zastosowania.

W rozpoznawanej sprawie, adresatem wniosku jest Dyrektor Powiatowego Zespołu nr 10 Szkół Mechaniczno – Elektrycznych im. Mikołaja Kopernika w Kętach. Dyrektor Zespołu Szkół jest podmiotem wykonującym zadania publiczne, a zatem zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej. Natomiast informacja, jakiej żądała strona skarżąca, zawarta w piśmie z dnia 12 czerwca 2024 r., w pytaniu nr 3 tj. protokół z posiedzenia Rady Pedagogicznej z dnia 31 maja 2024 r. jako informacja o funkcjonowaniu szkoły stanowi informację publiczną. W tym zakresie nie ma też sporu między stronami niniejszej postępowania.

Na pytanie to organ udzielił odpowiedzi, że „nie ma możliwości udostępnienia protokołu”, gdyż szkolenie (członków Rady Pedagogicznej) odbyło się w formie zdalnej. Organ nie wypowiedział się zatem jednoznacznie, czy protokół został sporządzony czy też nie i czy w związku z tym jest w posiadaniu tego dokumentu. Oświadczył jedynie że „nie ma możliwości jego udostępnienia”. Jak już wyżej wskazano, organ jest obowiązany udzielać jednoznacznych odpowiedzi, które nie pozostawiają wątpliwości po stronie wnioskującego. Zatem jeżeli organ nie posiada

(nie sporządził) protokołu z Rady Pedagogicznej, która odbyła się w formie zdalnej w dniu 31 maja 2024 r.- będzie obowiązany jednoznacznie to oświadczyć, bo sam fakt odbycia określonego zgromadzenia w formie zdalnej, sam w sobie jeszcze nie wyklucza sporządzenia protokołu z jego przebiegu.

Wobec powyższego w pkt. I wyroku Sad zobowiązał organ do wydania aktu albo do dokonania czynności w zakresie odpowiedzi na pytanie nr 3 z wniosku o udostępnienie informacji publicznej z dnia 12 czerwca 2024 r., na podstawie art. 149 § 1 pkt. 1 p.p.s.a.

Na podstawie art. 149 § 1 zd. 2 p.p.s.a. sąd zobligowany jest stwierdzić, czy bezczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W pkt. II wyroku Sąd orzekł, że choć organ dopuścił się bezczynności, to nie miała ona miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W ocenie Sądu w działaniu organu nie było znamion lekceważenia wnioskodawcy, czy też innych poważnych naruszeń prawa. Organ odpowiedział na wniosek skarżącego w 14 dniowym terminie określonym w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a wniosek ów składał się z 16 pytań. Zatem oceniając całokształt działań organu można dojść do przekonania, że nie noszą one znamion celowego i zamierzonego unikania zgodnego z prawem zareagowania na wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Nie można uznać, aby w przedmiotowej sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa.

O kosztach orzeczono w pkt. III wyroku na zasadzie art. 200 p.p.s.a., zgodnie z którym w razie uwzględnienia skargi przez sąd pierwszej instancji przysługuje skarżącemu od organu, który wydał zaskarżony akt zwrot kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw. Na zasądzone koszty w wysokości 580zł składa się: kwota 100 zł tytułem uiszczonego przez stronę skarżącą wpisu oraz kwota 480 zł tytułem wynagrodzenia adwokata reprezentującego skarżących, ustalona jako stawka minimalna na podstawie art. 205 § 2 p.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt. 1 lit. c, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).



Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność

Starszy Referent
Adrianna Garus